

[Palle Simonsen]

det vil stadig være ulovligt, men hvis der bliver tale om kollektiv selvtaget i et vist omfang, ja, så kan man prøve at finde andre løsninger?

Jeg tror, regeringen skal tænke sig meget godt om i denne sag og ikke bare lade sig løbe over ende af nogle tilfældige folkestemninger under overskrifterne tolerance og menneskelighed, uden at det har noget med tolerance eller menneskelighed at gøre.

Når man taler om tolerance og menneskelighed og hensyn til andre i samfundet, så kunne man jo også spørge: er der ikke også et hensyn at tage til de naboer, der bor omkring Christiania, naboer som i denne tid gør gældende, at de ikke engang tør indrykke et læserbrev i dagspressen, i frygt for at der skal ske noget med dem? Det er væsentligt at få slået fast, at der er andre at tage hensyn til end en enkelt lille gruppe.

Nu er der fra flere sider nævnt forskellige ting om konfrontation. Dertil vil jeg godt sige meget afslappet, at der er da vist ingen i folketinget, der har ønsket en konfrontation. Det, folketinget kan kræve, er en overholdelse af lovgivningen og en respekt for de afgørelser, som træffes af domstolene.

Jeg har da hæftet mig ved i domsudskriften, at Per Løvetand på et tidspunkt i de mange diskussioner, man har haft med forskellige ministre – det er i øvrigt meget interessant at læse – siger noget i retning af, at nu får vi i hvert fald 3 år, så kan vi prøve at eksperimentere, og så kan vi jo eksperimentere videre andre steder. Ja men det var egentlig vældig fornuftigt, og det er faktisk det, vi må forvente der ville ske, i det øjeblik man holder fast på, at domstolsafgørelsen og folketingets beslutninger skal overholdes.

Man kan selvfølgelig godt blive betænkelig, det må jeg indrømme, men det mener jeg ikke at folketinget kan lade sig påvirke af. Jeg er kommet i besiddelse af et skrift fra Christiania for januar, februar, marts 1978 med overskriften »Pludselig er Christiania omringet af 3000 kampklædte betjente ...«, og jeg vil gerne citere noget herfra for ligesom at give et indtryk af, hvad der tales om i de kredse:

»Klokken er 4 om morgenen. Området ligger mørkt og stille. Der rulles pigtråd ud i Prinsessegade, mens politienheder i arbejdstøj sendes ind for at skaffe sig adgang til husene. Efter at folkene har taget opstilling,

tændes projektørerne på én gang. Døre sprænges, vinduer smadres, skræmte og søvnige beboere tænder lys i husene, børn græder, hunde gø. Telefonerne virker ikke, nettet er afbrudt.«

Jeg kunne citere videre et stykke længere henne:

»Men det varer kun en kort stund – så træder Christianias beredskab i kraft. På et af tagene i fristaden er det lykkedes et par beboere at nå frem til hanen på en trykflask. Med flere atmosfæres tryk aktiviseres en gigantisk orgelpibe, hvis infernalske tuden kan høres over det meste af København. Samtidig løslades et kuld brevdUER, der straks flyver til aftalte steder i byen. På alle taxaradioer i bydelen går en klar stemme ind på båndet: »Kør straks til Christiania. Politiet har indledt et voldeligt overgreb, og der er brug for mange vogne.««

Det er beskrivelsen, som den udgår fra det sted, vi diskuterer i dag. Jeg vil godt sige – igen meget stille og afslappet – at det er da kun det sted, der tales om konfrontation. Jeg har ikke hørt det andre steder, og jeg har ikke hørt nogen politikere, der har ønsket det. Man har ønsket en værdig og rolig afslutning, og det kan også ske inden for den dagsorden, som folketinget tidligere har vedtaget.

Vi ved, at der befinder sig en hel del udlændinge i Christiania. Det problem turde vel nok kunne klares via fremmedpolitiet. Vi ved også, at der er en række mennesker i Christiania, som i virkeligheden har boliger andre steder i byen. Det problem kunne nok også klares. Tilbage har vi en række sociale tilfælde, og jeg mener egentlig, at regeringen meget stille og roligt sammen med Københavns kommune kan klare dette problem. Jeg tror altså ikke, at det er så kompliceret, som det bliver lagt op til, og jeg vil gerne understrege meget kraftigt, at konfrontationsteorien er ikke en teori, som er opstået i folketinget; den er opstået andre steder.

Det, som vi må forvente af regeringen på nuværende tidspunkt, er, at man kommer med en plan – en plan, som selvfølgelig indeholder elementer, hvoraf det fremgår, at der er et mål for afviklingen af Christiania, men at der tages hensyn til de forskellige menneskelige problemer, som måtte knytte sig dertil. Men endemålet står fuldstændig klart.